

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΓΙΟΣ

ΝΤΡΟΠΗ ΣΟΥ,
ΟΛΙΒΙΑ

διόπτρα

*«Ολίβια, σε ευχαριστώ που άλλαξες...
Που με άλλαξες...
Και μετά άλλαξαν όλα γύρω μας».*

Είσαι σίγουρα ψυχοθεραπευτής;

ΟΛΙΒΙΑ: «Τα έχω κάνει όλα λάθος... Εγώ ευθύνομαι. Παίρνω όλη την ευθύνη, όμως δεν θέλω να ζήσω άλλο. Θέλω να πεθάνω! Θα αυτοκτονήσω».

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: «Και πώς έχεις σκεφτεί να το κάνεις;»

ΟΛΙΒΙΑ: «Μα καλά, με ρωτάς πώς θέλω να το κάνω; Αλήθεια σου λέω, θέλω να πεθάνω. Το εννοώ!»

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: «Κι εγώ αλήθεια σε ρωτάω. Πώς σκοπεύεις να το κάνεις; Πες μου με λεπτομέρειες... Ελπίζω να μην το κάνεις τώρα μπροστά μου!»

ΟΛΙΒΙΑ (τον κοιτάζει έκπληκτη στα μάτια): «Είσαι σοβαρός; Είσαι σίγουρα ψυχοθεραπευτής;»

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ: «Εσύ θέλεις σίγουρα να πεθάνεις;»

-ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ-

Ανοίγω τα μάτια μου...

Ανοίγω τα μάτια μου, πιάνω το κινητό μου και το φέρνω μπροστά στο πρόσωπό μου. 20 Ιουλίου. Χαμογελάω. Πότε έφτασα είκοσι πέντε χρονών; Σήμερα θα έχω μια φανταστική μέρα! Τρέχω στο μπάνιο να κοιτάξω πώς είμαι. Θέλω να θυμάμαι τα πάντα γι' αυτή την εικόνα που βλέπω μπροστά μου. Θέλω να θυμάμαι ακόμα και αυτό το σπυράκι, που για ποιο λόγο βγήκε σήμερα δεν ξέρω, αλλά όλα γίνονται για κάποιο λόγο. Όταν κάτι πάει σκατά, πάντα αυτό λέμε: «Για όλα υπάρχει κάποιος λόγος». Θέλω να θυμάμαι τα καστανά μαλλιά μου –που έχουν γεμίσει ψαλίδα– ακριβώς σε αυτό το μήκος, θέλω να θυμάμαι τα μεγάλα μάτια μου, που γίνονται ακόμα πιο πράσινα με τούτο το φως. Θέλω να θυμάμαι τα χείλη μου, τα οποία σίγουρα πρέπει να «φουσκώσω», αλλά δεν θα το κάνω ακόμη! Είμαι μόνο είκοσι πέντε, θα αντέξω άλλους έξι μήνες!

Θα ανεβάσω μια φωτογραφία για τα γενέθλιά μου! Όσο καλή μνήμη και να έχω, μια φωτογραφία θα βοηθήσει να αποτυπωθεί αυτή η στιγμή στην αιωνιότητα. Νιώθω τόσο ζωντανή! Νιώθω τόσο χαρούμενη! Και τώρα τι γράφω στην ανάρτησή;

Χρόνια μου πολλά! Χρόνια μου πολλά!

Όχι, όχι, είναι τόσο χαζό αυτό! Είναι σαν να ζητιανεύω τα χρόνια πολλά.

Μόλις ξύπνησα!... Nofilter!

Ποπό, Θεέ μου, είμαι τραγική! Όλα αυτά που κράζω, απορώ πώς τα γράφω... Δηλαδή πώς περνάει από το μυαλό μου να τα γράψω...

Still single;...

Καλά, αυτό ντρέπομαι και μόνο που το σκέφτηκα. Λοιπόν! Δεν γράφω τίποτα, την ανεβάζω κι ό,τι γίνει. Σήμερα δεν θέλω να πολυσκέφτομαι, δεν αντέχω άλλο στρες στη ζωή μου. Ας είναι μια μέρα χωρίς άγχος.

«Ολίβιααα...» ακούγεται μια διαπεραστική φωνή. «Πού είσαι, παιδάκι μου; Έχει πάει δέκα η ώρα!»

Γιατί βιάστηκα να πω ότι δεν θα αγχωθώ σήμερα;

Χτυπάει την πόρτα δυνατά και ανοίγει, χωρίς φυσικά να περιμένει απάντηση...

«Ολίβια, σου μιλάω! Πού είσαι;»

«Καλά, μητέρα, τι φωνάζεις; Κυριακή είναι! Και που πήγε δέκα η ώρα, τι έγινε;»

«Ο πατέρας σου σε θέλει! Έλα μέσα!»

Δεν θα μου πει ούτε χρόνια πολλά; Το ξέχασε κι αυτό ακόμα;

Ανοίγω την πόρτα τόσο όσο να αchnοφαίνεται η φιγούρα του πατέρα μου. Τρώει κιόλας μεσημεριανό. Στρατιωτικός, βλέπεις! Ξυπνάει κάθε μέρα στις πέντε. Γι' αυτόν, όλα πρέπει να γίνονται σε συγκεκριμένη ώρα, ακόμα και το κατούρημα. Η ζωή του, ένας συνδυασμός ιδεοψυχαναγκασμού και απόλυτης στρατιωτικής πειθαρχίας. Αν και απόστρατος, νομίζει πως βρίσκεται ακόμη στο στρατόπεδο κι εμείς είμαστε *ψάρακες* που πρέπει να υπακούμε.

Το βλέμμα της μητέρας μου πέφτει πάνω μου. Γιατί με κοιτάζει περιέργα; Δες να μου έχουν καμιά έκπληξη;

Μπαίνω δειλά στο σαλόνι. Νιώθω το βλέμμα του πατέρα μου εξεταστικό, να με περιεργάζεται από πάνω μέχρι κάτω.

«Τι θα γίνει μ' εσένα; Έτσι θα περνάει η μέρα; Θα κοιμάσαι;»

«Εεε, συγγνώμη! Δεν ξέρω αν το θυμάστε, αλλά έχω γενέθλια σήμερα...»

«Ναι, πολύ σοβαρό θέμα... Τέλος πάντων. Χρόνια πολλά».

Η μητέρα έρχεται και με παίρνει μια αγκαλιά, χωρίς όμως να με πολυακουμπάει. «Αγάπη μου, χρόνια πολλά! Μα και βέβαια το θυμάμαι! Κοίτα τι σου έχω...» Ανοίγει ένα αλουμινόχαρτο και μου δείχνει το αηδιαστικό κέικ που αγόρασε, που η όψη του και μόνο με κάνει να θέλω να της το τρίψω στη μούρη! «Κεράκια δεν είχε από εκεί που το πήρα...»

Από πού το πήρες άραγε, μητέρα; Από τον δρόμο;

«Λοιπόν, σήμερα γίνεσαι είκοσι έξι χρονών».

«Είκοσι πέντε, μπαμπά», τον διορθώνω, με φωνή που μετά βίας βγαίνει από τα χείλη μου.

«Εεε, είκοσι πέντε ήθελα να πω. Ναι, συγγνώμη. Είσαι μεγάλη γυναίκα πα! Έχεις τη δουλειά σου, είσαι αρχιτέκτονας. Αυτό ήθελες να κάνεις! Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτό ήθελες. Ε, λοιπόν, ήρθε η ώρα να γίνεις και αυτόνομη πα».

«Τι ακριβώς σημαίνει αυτό;» Είναι κάποιο δώρο που δεν το είχα σκεφτεί;

«Σημαίνει ότι μέσα στους επόμενους τρεις μήνες θα πρέπει να έχεις φύγει από το σπίτι. Η αδελφή σου το έχει κάνει ήδη!»

«Μα η Φωτεινή παντρεύτηκε στα είκοσί της. Δεν έφυγε επειδή το ήθελε... Βρήκε τον Κώστα και πλέον ζουν μαζί στην επαρχία...»

Από τότε που έφυγε η αδελφή μου δεν μιλάμε καθόλου. Είχα θυμώσει πάρα πολύ που παντρεύτηκε κάποιον που δεν ήθελε, μόνο και μόνο επειδή έμεινε έγκυος. Όχι πως τα βρήκαμε και ιδιαίτερα, όμως με στενοχωρεί που δεν είναι στη ζωή μου.

«Ναι, η αδελφή σου είναι σοβαρή κοπέλα και κατάλαβε το νόημα της ζωής. Δεν είναι σαν κι εσένα! Που γυρνάς στα μπαρ κάθε βράδυ, πίνεις με τις φίλες σου κι έρχεσαι το ξημέρωμα...

Εδώ δεν είναι ξενοδοχείο... Οπότε, σου δίνω τρεις μήνες. Αυτό είναι το δώρο μου! Να μάθεις επιτέλους να τα βγάζεις πέρα μόνη σου! Εσύ που έχεις τόσο απελευθερωμένες ιδέες και μας το παίζεις επαναστάτρια...»

Γυρίζω και κοιτάζω τη μητέρα μου με απορία, δεν θα μιλήσει άραγε; Όχι, αυτή ποτέ δεν μιλάει, στα σκούρα κοιτάζει πάντα το πάτωμα... Η φωνή του με επαναφέρει στην πραγματικότητα:

«Λοιπόν, Βαρβάρα, φεύγουμε, άσε την κόρη σου να σκεφτεί... Εμείς πάμε στον πάτερ Αντώνιο, να μιλήσουμε, να προσευχηθούμε για την κόρη μας –αφού αυτή, βλέπεις, δεν πατάει στην εκκλησία–, μπας και καταφέρουμε επιτέλους να συμφιλιωθούμε με τις αποφάσεις της ή εκείνη τελικά να λογικευτεί...»

«Ποιες αποφάσεις μου; Δεν έχω καταλάβει τι έχει συμβεί. Είναι Κυριακή, είναι καλοκαίρι, έχω γενέθλια και ΔΕΝ καταλαβαίνω τίποτα!» λέω αγανακτισμένη.

«Δεν περιμένουμε να καταλάβεις. Εμείς στην ηλικία σου είχαμε ήδη εσάς. Και τότε η ζωή ήταν πολύ δύσκολη. Τώρα τα έχετε όλα εύκολα, αλλά δεν έχετε αξίες, ούτε ο Χριστός είναι δίπλα σας. Πολύ λυπάμαι για εσάς... Λοιπόν, Βαρβάρα, το σακάκι μου! Σε περιμένω στο αυτοκίνητο».

«Ποιο σακάκι σου, Χάρη; Σαράντα βαθμούς έχει έξω!»

«Βαρβάρα, πολλά λες. Στο αμάξι, λέμε...»

Επιστρέφω στο δωμάτιό μου γεμάτη σκέψεις. Πάει η χαρά που είχα μόλις ξύπνησα, εξανεμίστηκε... Γιατί να ζω σ' αυτόν τον πλανήτη, με αυτούς τους γονείς, Θεέ μου;

Άντε να δούμε πώς θα κυλήσει η μέρα...

Ξαπλώνω στο κρεβάτι, ανοίγω το Facebook να αδειάσω λίγο το μυαλό μου. Έστειλε κανείς τίποτα ενδιαφέρον; Βλέπω τις δύο κολλητές μου φίλες: «Χρόνια πολλά, αγάπη μου! Σου αξίζουν όλα

τα καλά, είσαι τόσο καλός άνθρωπος και είμαστε περήφανες που είμαστε φίλες σου!» Αχ, πόσο με συγκινούν! Είναι όμορφο να έχεις φίλες! Αυτό το like τι είναι;

Χμμ... κι άλλα likes και σχόλια. «Πόσο ωραία τα μαλλιά σου», «Ωραίος λαιμός», «Δείξε μας τις πατούσες σου», «Θέλω να γίνω σκλάβος σου» – τα γνωστά! «Εύχομαι να είσαι πάντα τόσο χαμογελαστή». Ποιος είναι αυτός; Δεν τον έχω ξαναδεί... Δημήτρης; Κι από κάτω γράφει κι άλλο σχόλιο.

«Είσαι πολύ όμορφη, είμαι σίγουρος ότι σ' το λένε συχνά αυτό».

Μακάρι να μου το έλεγαν, σκέφτομαι, συνήθως μου λένε με τη μία να πάω στο σπίτι τους «για ένα κρασί». Πολύ ευγενική αυτή η αλληλεπίδραση. Θα απαντήσω:

«Σ' ευχαριστώ...»

Κατευθείαν ειδοποίηση: «Θα ήθελες να πάμε το βράδυ για ένα ποτό;»

Όπα! Κάτσε, ρε φίλε! Πολύ διεκδικητικός. Μπράβο σου! Αλλά από πού πήρες το θάρρος και πού ξέρεις ότι είμαι ελεύθερη; Ποιος σ' το είπε; Είμαι πολύ καιρό ελεύθερη, είναι η αλήθεια. Έχω μονάσει. Είναι όλοι τόσο βλάκες. Δεν αντέχω κανέναν...

Γκλιν! Πάλι ειδοποίηση: «Συγγνώμη που είμαι τόσο παρορμητικός και πήρα το θάρρος να σου στείλω τέτοιο μήνυμα».

Μπράβο, αυτός είναι πραγματικά ευγενής! Τι να του απαντήσω; Για να δω λίγο το προφίλ του. Χμ, ωραίος, γυμνασμένος, νέος, με... μαλλιά. Όχι πως παίζει ρόλο, αλλά κακό δεν κάνει. Βλέπω ταξίδια... Διακριτικό προφίλ με λίγους followers... Κανένας κοινός. Ενδιαφέρων τύπος!

Γκλιν! «Ίσως ενοχλώ, καλύτερα να σε αφήσω».

Όχι, μη φύγεις, περίμενε...

Γιατί αργώ πάλι, ρε γαμώτο; Μήπως φταίω εγώ που δεν βρίσκω κανέναν τελικά; Μήπως πρέπει να αλληλεπιδράσω;

Μην είσαι τόσο αναποφάσιστη, Ολίβια! Δώσε μια γαμημένη απάντηση!

Κι άμα φανώ εύκολη;

Και τι έγινε;

Δεν έχουμε πει ότι το ίντερνετ δεν είναι χώρος για να βρίσκουμε άντρες;

Περνάει ο χρόνος, Ολίβια! Ολίβια, συγκεντρώσου! Σκέψου κάτι έξυπνο!

«Οκ»;

Τι «Οκ»; Δεν είναι απάντηση αυτή!

Μμμ... «Πού θα πρότεινες να πάμε για ποτό;»

Όχι, όχι, ούτε αυτή είναι απάντηση. Δεν μπορώ να το παίξω τόσο εύκολη. Θα τον ρωτήσω... Α! Θα τον ρωτήσω κάτι πολύ έξυπνο:

«Γνωριζόμαστε;»

Sent.

«Όχι, δεν γνωριζόμαστε, αλλά θέλω πολύ να γνωριστούμε. Γι' αυτό σου στέλνω».

Ναι, σωστό κι αυτό που είπε. Από την άλλη, άμα είναι κανένας ψυχοπαθής και με βιάσει, με σκοτώσει και με κόψει κομματάκια; Όχι, όχι, όχι... Δεν πρέπει να απαντήσω ή μήπως να το τολμήσω... Αχ, τι να κάνω; Ας του στείλω κάτι ακόμα.

«Σ' ευχαριστώ πολύ για την πρόταση, αλλά δεν βγαίνω με αγνώστους».

Sent.

Ποοο, τι έστειλα η βλαμμένη! Σιγά, μωρή ντίβα, που δεν βγαίνεις με αγνώστους. Ποια είσαι; Η Μπιγιονσέ;

Γκλιν!

«Το καταλαβαίνω απόλυτα, αλλά θα επιμείνω. Μου αρέσει πολύ το πρόσωπό σου και πιστεύω ότι αν μου δώσεις μια ευκαιρία ίσως κερδίσω την εμπιστοσύνη σου. Δεν είμαι κανένας ψυχοπαθής. Ούτε θα σε κόψω κομματάκια».

Καλέ, δεν το πιστεύω, διαβάζει τη σκέψη μου; Έχει κάμερες; Έχει κοριούς; Δεν καταλαβαίνω. Πώς ήξερε τι σκέφτομαι; Απαντάω:

«Καλά, δεν σκέφτηκα ότι είσαι ψυχοπαθής...» αρχίσαμε τα ψέματα από τώρα, *«αλλά το ότι το αναφέρεις δεν με κάνει να αισθάνομαι πολύ άνετα. Τέλος πάντων, έτσι κι αλλιώς στις εννιά θα είμαι στο κέντρο με μια φίλη μου. Εάν θέλεις, πέρνα».*

Μη φανώ κι απελπισμένη. Να δείξω ότι έχω ζωή κι έχω κανονίσει. Πού να 'ξερε ότι δεν έχω κανονίσει τίποτα, σήμερα τη μέρα των γενεθλίων μου! Το μόνο που έχω να κάνω είναι να πετάξω κάπου αυτό το αηδιαστικό κεκάκι.

Με ρωτάει: *«Εντάξει, πού θα είστε;»*

Μπράβο θάρρος, θα έρθει ενώ θα είμαι με τη φίλη μου; Κοίτα να δεις!

«Θα είμαι κάπου στη Σκουφά, δεν ξέρω σε ποιο μπαράκι, αλλά στείλε μου όταν θα είσαι εκεί. Εγώ στις εννιά θα βρεθώ με τη φίλη μου».

«Εντάξει, λοιπόν! Τα λέμε το βράδυ. Ανυπομονώ!»

Σιγά που ανυπομονείς να με δεις... μάλλον να πηδήξεις ανυπομονείς! Γιατί όλοι αυτό θέλουν. Δεν έχω δει και κανέναν που να θέλει να με γνωρίσει πραγματικά. Το μυαλό σας μόνο εκεί είναι! Ποπό, έχω γίνει πολύ σκληρή, πραγματική μπιτσάρα! Τέλος πάντων. Πρέπει να το τολμήσω. Αρκετά πλέον με τη ζώνη άνεσής μου, που λένε και οι life coaches!

«Λοιπόν, θα τα πούμε το βράδυ».

Χαμένη περίπτωση θα είναι κι αυτός, αλλά σήμερα είναι η μέρα που παίρνουμε ρίσκα, σκέφτομαι χαμογελώντας αιγιματικά.

Η ώρα είναι δέκα και μισή το πρωί και δεν έχω τίποτα να κάνω. Τώρα, αυτό είναι καλό ή κακό;

Ο παίκτης...

Οι ώρες περνούν βασανιστικά. Περνάω όλη τη μέρα στο κρεβάτι. Μου έχει φύγει η πρωινή χαρά. Ο πρωινός ενθουσιασμός. Σκέφτομαι ότι είμαι μόνη μου. Ότι είμαι είκοσι πέντε χρονών «μεγάλη γυναίκα», όπως λέει κι ο πατέρας μου. «Ανεπρόκοπη», όπως λέει κι η μητέρα μου. Νιώθω τύψεις που κράζω τους γονείς μου μέσα στο μυαλό μου. Και ο πατέρας μου είχε έναν πολύ αυστηρό πατέρα και κάμποσες από τις ιστορίες που μας έχει διηγηθεί γι' αυτόν περιείχαν φωνές και ξύλο. Μέσα στον στρατό απέκτησε αυτό που δεν είχε στο σπίτι. Εξουσία. Με αυτή την εξουσία γοήτευσε τη μητέρα μου και με την ίδια εξουσία την έκανε δυστυχημένη. Μέσα μου την κατηγορώ που είναι σαν δούλα του. Δεν τολμάει να αντιμιλήσει, όπως δεν τολμούσε ούτε η δική της μητέρα, που είχε παντρευτεί από συνοικέσιο. Πάντα μιλάει με καλά λόγια για τον άντρα της, όμως ξέρω ότι μέσα της τον μισεί, όπως μισεί πλέον και τον ίδιο της τον εαυτό. Δεν θα το παραδεχτεί ποτέ, βέβαια, διότι αν το έκανε θα σήμαινε πως έζησε όλη της τη ζωή σ' ένα ψέμα, σαν σκλάβα. Κάθε φορά που μου λένε κάποια ιστορία για τους δικούς τους, σκέφτομαι «Μα καλά, δεν βλέπετε ότι ακριβώς το ίδιο κάνετε κι εσείς;», όμως δεν τολμώ να το ξεστομίσω. Δεν θα το παραδεχτούν ποτέ.

Προσπαθώ να μην παίρνω στα σοβαρά αυτά που μου λέει η μητέρα μου, όμως είναι φορές που δεν αντέχω να βλέπει μόνο

τις ανεπάρκειές μου. Όσο και να προσπαθώ, δεν καταφέρνω να αποδείξω ότι αξίζω κάτι στα μάτια τους. Πάντα αυτοί έχουν περάσει πολύ πιο δύσκολα, πάντα αυτοί είχαν πολύ λιγότερα από μένα. Εγώ είμαι η αχάριστη που θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων και που με κάποιον τρόπο θα έπρεπε να τους ανταποδώσω όλα αυτά που έχουν κάνει για μένα. Δεν θα είμαι ποτέ αρκετή και το ξέρω, όπως κι εκείνοι δεν ήταν ποτέ αρκετοί για τους δικούς τους γονείς. Εκείνοι δεν κυνήγησαν ποτέ τα όνειρά τους, δεν είχαν και τη δυνατότητα να το κάνουν. Η επιβίωση είναι προτεραιότητα, κι εγώ όντως είχα την πολυτέλεια να σπουδάσω αυτό που μου αρέσει και είναι το αληθινό μου όνειρο, όσο κι αν δεν το εγκρίνουν. Δουλεύω σε ένα αρχιτεκτονικό γραφείο και είμαι ίσως η πιο υποσχόμενη εκεί μέσα. Βέβαια, με τις υποσχέσεις *γλυκό δεν φτιάξαμε*, όπως έλεγε και η αγαπημένη μου γιαγιούλα.

Γιαγιάδες και παππούδες έχουν κατά καιρούς μεγαλώσει τα εγγόνια τους όπως δεν τα μεγάλωσαν οι γονείς τους. Η φροντίδα που έδωσαν είναι η φροντίδα που θα ήθελα μέσα στο σπίτι μου. Όμως δεν πρέπει να παραπονιέμαι, γιατί από τη γιαγιά μου πήρα αγάπη και καθοδήγηση. Μου φαινόταν πολύ περίεργο το ότι ενώ η μητέρα μου την κατηγορούσε συνέχεια, εκείνη ήταν πολύ γλυκιά μαζί μου. Σκεφτόμουν ότι ίσως δεν μπόρεσε να είναι καλή μητέρα, μπόρεσε όμως να γίνει καλή γιαγιά. Δεν ξέρω πώς γίνεται αυτό. Πριν πεθάνει, μου ψιθύρισε: «Όταν θα ξέρεις, βαθιά μέσα σου, ποιο είναι το όνειρό σου, τότε θα σταματήσεις να ακούς τον θόρυβο». Ίσως ποτέ δεν κατάλαβα τι εννοούσε με αυτόν τον θόρυβο, όμως στα μάτια της έβλεπα τη θλίψη που εκείνη δεν μπόρεσε να ακολουθήσει τα δικά της όνειρα, έβλεπα πως το είχε μετανιώσει. Η γιαγιά μου ήταν πολύ σκληρή γυναίκα με όλους εκτός από μένα. Η μητέρα μου είχε βιώσει αυτή τη σκληρότητα, γιατί έτσι νόμιζαν τότε ότι

θα σκληραγωγούνταν τα παιδιά και κάπως έτσι νομίζει ότι θα σκληραγωγήσει τώρα κι εμένα. Όσο όμως και να προσπαθώ να τους εξηγήσω ότι είμαι διαφορετική βρίσκω τοίχο, επειδή όλα αυτά δεν έχουν σημασία για τους γονείς μου. Σημασία έχει ότι δεν έχω τη δική μου οικογένεια, δεν έχω παιδί, δεν πηγαίνω στην εκκλησία. Υποπτεύονται ότι έχω συνάψει σχέσεις πριν από τον γάμο, οπότε είμαι και «αμαρτωλή». Είναι όλα λάθος. Κάθε φορά που πάω να αισθανθώ καλύτερα, η μητέρα μου είναι εκεί για να με προσγειώσει στην κατάθλιψη.

Δεν έχω φάει τίποτα όλη μέρα. Στενοχωριέμαι μόνη μου. Μπαίνω στο Facebook, χαζεύω σκυλάκια... Και το μεσημέρι, μόλις πάει να με πάρει ο ύπνος, ακούω τη μητέρα μου να φωνάζει: «Ολίβια, έλα στην κουζίνα να με βοηθήσεις!» Δεν θέλω να πάω με τίποτα... δεν έχω τη δύναμη να σκεφτώ ότι θα κάνω αυτή τη συζήτηση πάλι στην κουζίνα: *Γιατί δεν ξέρω να μαγειρεύω τίποτα; Γιατί δεν έχω άντρα; Γιατί έχω πάει είκοσι πέντε, γιατί όλες οι σχέσεις μου (αυτές οι δύο δηλαδή) έχουν αποτύχει; Για όλα φταίω εγώ! Κάτι κάνω σίγουρα λάθος! Δεν είμαι σαν την αδελφή μου τη Φωτεινή, που τα κάνει όλα σωστά! Πόσο τυχερή είναι η αδελφή μου που έφυγε από αυτή τη μιζέρια, από αυτή τη μίρλα! Κάποιες φορές σκέφτομαι να την πάρω τηλέφωνο, αλλά μετά λέω, ποιο το νόημα; Δεν θέλω να κάνω παρέα με την αδελφή μου, ούτε θέλω να μάθω τα νέα της. Αυτή έφυγε, όχι εγώ. Και όχι, δεν θα πάω στην κουζίνα! Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου! Δεν με νοιάζει!*

Ντύνομαι γρήγορα, παίρνω μαζί μου και μια μικρή τσάντα με πραγματάκια για μετά και, βγαίνοντας από την πόρτα, λέω βιαστικά στη μητέρα μου:

«Πρέπει να φύγω, συγγνώμη. Δεν έχω χρόνο σήμερα».

Καθώς κλείνω την εξώπορτα, την ακούω να μου φωνάζει. Δεν κατάλαβα καν τι μου είπε. Σίγουρα δεν ήταν κάτι καλό.

Δεν ξέρω πού πηγαίνω... Απλώς περπατώ, σκεπτική και μελαγχολική. Αισθάνομαι παράξενα, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω το συναισθήμά μου. Δεν καταλαβαίνω πώς οι άνθρωποι μιλάνε για τα συναισθήματά τους και λένε ότι ξέρουν τι νιώθουν. Εγώ δεν ξέρω τι ακριβώς είναι αυτό που νιώθω. Έχω μπερδεμένες σκέψεις μέσα στο μυαλό μου... μέσα στην καρδιά μου.

Μπαίνω στο λεωφορείο και αποφασίζω να πάω στο Καβούρι, στην αγαπημένη μου παραλία. Σε λίγη ώρα βρίσκομαι να περπατώ ξυπόλυτη, να νιώθω την άμμο στα πέλματά μου που τα βρέχει το κύμα. Αρχίζω να γειώνομαι και να ηρεμώ.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, που αισθάνομαι παράξενα, δεν ξέρω με ποιον να επικοινωνήσω. Οι φίλες μου δεν με καταλαβαίνουν. Όσο χρόνο και να έχουμε περάσει μαζί, αισθάνομαι μόνη μου μαζί τους. Τις ακούω που λένε τις ιστορίες τους, όμως δεν μπορώ να συνδεθώ με τίποτα. Είμαι συναισθηματικά χαλασμένη; Με κοιτάζουν παράξενα και νιώθω ότι γελάνε εις βάρος μου γιατί έχω διαρκώς απορίες. Γιατί θέλουν να βγαίνουν συνέχεια; Γιατί θέλουν πάντα έναν άντρα δίπλα τους; Γιατί γελάνε με την κάθε βλακεία; Γιατί δεν θέλουν να πάμε σε έναν ωραίο προορισμό που να έχει φύση και ζώα και προτιμούν να γυρίζουμε στις έξι το πρωί μεθυσμένες και να λέμε τι έγινε χθες; Καλό είναι κι αυτό, δεν λέω, αλλά όχι συνέχεια. Ξέρω πως όταν λείπει μία από την παρέα, οι άλλες τη θάβουν και κρίνουν τα πάντα. Το ίδιο σίγουρα συμβαίνει και μ' εμένα. Αυτό δεν με πειράζει. Δεν με πειράζει επειδή ξέρω ότι έτσι είναι ο κόσμος. Ο ένας κρίνει τον άλλο για να αισθανθεί καλύτερα. Όμως δεν περνάω καλά. Ίσως εγώ δεν ταιριάζω. Ίσως είμαι εγώ η περιέργη. Πλέον, για το μόνο που ανυπομονώ είναι να πάω τη Δευτέρα στο γραφείο. Το μόνο πράγμα που με κάνει να αισθάνομαι ζωντανή και χρήσιμη! Το μόνο πράγμα που μου δίνει σκοπό και νόημα. Κάποτε

θα καταφέρω να βγάλω τα δικά μου αρχιτεκτονικά σχέδια, να φτιάξω το δικό μου σπίτι, να έχω αρκετά λεφτά, να φύγω μακριά! Μακριά από αυτούς τους τοξικούς ανθρώπους! Μακριά από αυτούς τους βαρετούς φίλους! Μακριά από όλους και όλα!

Καθώς αγναντεύω το ηλιοβασίλεμα και αφού πέφτει ο ήλιος, το συναίσθημά μου βαθαίνει ακόμα περισσότερο. Δεν ξέρω προς τα πού πηγαίνει, όμως ξέρω πως είναι έντονο. Δεν καταλαβαίνω αν είναι θλίψη, μιζέρια, απαισιοδοξία. Δεν γνωρίζω καν ποιες είναι οι σωστές λέξεις για τα συναισθήματα. Δεν με έμαθε ποτέ κανείς κάτι τέτοιο. Μόνο τη χαρά, τη λύπη και την αηδία ξέρω...

Κοιτάζω το ρολόι μου, πέρασε η ώρα. Δεν το πιστεύω ότι πήγε οχτώ! Τόσες πολλές ώρες στοχαζόμουν; Μήπως είμαι καμιά φιλόσοφος και δεν το ξέρω; Μπα, δεν νομίζω. Η μίζερη κόρη ενός στρατιωτικού είμαι. Μια αρχιτέκτονας που θέλει να κάνει κάτι που δεν θα γίνει ποτέ. Ένα όνειρο θαμμένο κάτω από τη θλίψη.

Τελεία! Αρκετά μοιρολόγησα! Βρίσκω ένα απόμερο σημείο και φρεσκάρωμαι λίγο με τα πράγματα που έχω στην τσάντα για να πάω προς το Κολωνάκι, όπου θα συναντηθώ με τη φίλη μου την Κορίνα. Τώρα που έχει καθαρίσει κάπως το μυαλό μου από τις ανακατεμένες σκέψεις, είμαι έτοιμη να ακούσω τις βλακείες που θα μου πει και όλα αυτά τα «σημαντικά» πράγματα που για εκείνη είναι «απίστευτα σοβαρά» θέματα, όπως: *αν πέτυχε το χρώμα στα νύχια της, τι θα φορεθεί φέτος κι αν τελικά παίχτηκε στα πρωινάδικα το πρόσωπό της*. Η φίλη μου η Κορίνα είναι παρουσιάστρια. Εντάξει, ίσως όχι πρώτης γραμμής, αλλά πρόθυμη να γλείψει τους πάντες και μεταφορικά και κυριολεκτικά! Θα έκανε τα πάντα για να φτάσει εκεί που θέλει. Μέχρι τότε, το μόνο που την ενδιαφέρει είναι τι γράφεται για εκείνη κι όλα αυτά τα θέματα τα οποία εγώ θεωρώ επιπόλαια,

αδιάφορα και επιφανειακά. Σίγουρα αν μιλούσα κι εγώ για τα δικά μου, θα κρινόμουν αναλόγως... και δικαίως. Βέβαια, δεν προλαβαίνω ποτέ να μιλήσω, γιατί μιλάει μόνο για τον εαυτό της. Αναρωτιέμαι ώρες ώρες αν έχουμε τίποτα κοινό. Ίσως την κάνω παρέα για να με κάνει να ξεφεύγω, ίσως επειδή η βλακεία είναι η μεγαλύτερή μου απόδραση. Ίσως είμαι πολύ επικριτική. Ίσως... Ίσως... μόνιμη βασανιστική υπερανάλυση.

Φτάνω στο Κολωνάκι ακόμη βυθισμένη στις σκέψεις μου. Ούτε που θυμάμαι να παρατηρώ κάτι στη διαδρομή. Άραγε τα μάτια μου για τι τα έχω, αφού δεν τα χρησιμοποιώ; Παίρνω τηλέφωνο την Κορίνα. Είναι ακριβώς εννιά. Πάντα κυρία στα ραντεβού μου.

«Κορίνα, πού είσαι; Θα αργήσεις; Πόση ώρα; Σαράντα λεπτά; Τώρα ξύπνησες;»

Μπράβο, Κορίνα! Σ' ευχαριστώ για το δώρο γενεθλίων μου. Ναι, ναι, ξέρω, Κορίνα, το ξέρω, έχεις γυρίσματα. Το ξέρω, το ξέρω, είναι όλα πιο σημαντικά από τα γενέθλιά μου. Σε περιμένω, σε περιμένω, λέω ειρωνικά από μέσα μου, γιατί από έξω μου είμαι μέσα στη γλύκα. Μην τυχόν και στενοχωρησω κάποιον και έρθω σε διαμάχη με κάποιον. Είναι από αυτά τα καλά που έχω πάρει από το σπίτι μου. Δεν αντέχω τις φωνές, δεν αντέχω τις διαφωνίες, γι' αυτό καλύτερα να μη μιλάω. Προτιμώ την ηρεμία.

Και τι θα κάνω τόση ώρα; Κι έτσι όπως στέκομαι στο πεζοδρόμιο, μπαίνω λίγο στο Facebook, να χαζέψω. Α! Έχει στείλει αυτός ο Δημήτρης: «Τελικά;»

Μμ, τυχερός είσαι κι εσύ. Ας σου δώσω μια ευκαιρία, να μπεις κι εσύ μέσα στον κόσμο της βλακείας να αποδράσω ακόμα περισσότερο.

«Τελικά είμαι εκεί που σου είπα. Έλα στη Σκουφά, θα είμαι σε κάποιο μαγαζί. Αν με βρεις, με βρήκες».

Καλά, είμαι πολύ μυστηριώδης. Γελάω! Γελάω με τα χάλια μου!

«Στη Σκουφά έχει πολλά μαγαζιά. Πού θα σε βρω;» μου απαντάει.

«Αν είναι να βρεθούμε, θα βρεθούμε», συνεχίζω εγώ το μυστήριο.

Μπαίνω στο πρώτο μαγαζί που βλέπω μπροστά μου. Κάθονται στο μπαρ. Η μπαργούμαν με κοιτάζει και είναι σαν να διαβάξει στα μάτια μου την απόγνωσή μου.

«Τι θα πεις, κούκλα μου;»

«Ένα λευκό κρασί», ας το ρίξω έξω σήμερα.

«Μου φαίνεσαι ότι χρειάζεσαι κάτι πιο δυνατό!»

«Πολλά χρειάζομαι, αλλά ας μείνουμε στο λευκό κρασί», λέω αυστηρά. Ενώ παίζω με το κινητό μου, μέσα σε πέντε λεπτά ακούω μια φωνή να μου λέει:

«Τελικά δεν ήταν και τόσο δύσκολο να σε βρω!»

Γυρίζω και βλέπω τον Δημήτρη. Έχω τόσα αναπάντητα ερωτήματα μέσα στο μυαλό μου. Σαν να έσκασε μια βόμβα με ερωτήσεις: *Μα πώς τόσο γρήγορα; Από πού κι ως πού με βρήκε; Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Με παρακολουθεί; Μήπως είναι κανένας τρελός;* Αυτό όμως που βγαίνει από το στόμα μου είναι:

«Καλησπέρα!» λες και δεν μ' ένοιαξε καθόλου που με βρήκε. «Χαίρομαι που είσαι συνεπής στα ραντεβού σου».

Γιατί είμαι αυτή η τόσο κουλ τύπισσα! Μπα... Δεν είμαι, απλώς δεν έχω και πολλή όρεξη. Ο Δημήτρης φαίνεται γύρω στα τριάντα πέντε, ψηλός άντρας. Τον κόβω γύρω στο ένα ογδόντα εφτά. Μελαχρινός. Καλό σώμα, με λίγη κοιλίτσα. Τις πειράζουμε, Δημητράκη, τις φωτογραφίες, ε; Αυτό που μου κάνει εντύπωση είναι η σιγουριά που αποπνέει. Κάθετα χωρίς να με ρωτήσει. Παραγγέλνει κατευθείαν ένα ούισκι. Σιγά, ρε μάγκα! Πολύ βαρύς είσαι, σκέφτομαι. Από την άλλη, λέω και

στον εαυτό μου: Τι μιλάς κι εσύ; Μην καταλάβει σε τι απελπισία βρίσκεσαι!

«Λοιπόν; Χάρηκες που ήρθα;»

«Ε, καλά, δεν πετάω και στα σύννεφα, αλλά έχει ενδιαφέρον».

«Σε προσεγγίζουν πολλοί, φαντάζομαι», μου λέει.

Σκέφτομαι πως με κοροϊδεύει. Αποκλείεται να εννοεί αυτές τις βλακείες! Τα ίδια θα λέει σε όλες! Αλλά ας παίξω το παιχνίδι του...

«Με προσεγγίζουν πάρα πολλοί και συνήθως δίνω αυτό ακριβώς το στοιχείο για να με βρουν, ότι είμαι σε κάποιο μπαρ στη Σκουφά. Οπότε μπορεί να έρθει και κάποιος άλλος. Μην ταραχτείς!»

«Αλήθεια; Μάλιστα... Και νόμιζα ότι ήμουν ξεχωριστός για σένα».

Γελάει. Θα με κατάλαβε τι μαλάκω είμαι.

«Τέλος πάντων, για πες μου για σένα».

«Τι να σου πω; Εγώ είμαι ένας απλός υπάλληλος σε μια ναυτιλιακή», μου λέει. «Φυσικά, ανεβαίνω πολύ γρήγορα. Ήδη έχω αναλάβει το πρώτο μου καράβι για chartering και πάει πολύ καλά. Νομίζω ότι η καριέρα μου είναι ήδη προδιαγεγραμμένη».

Πολύ αλαζονικός μου φαίνεται ο τρόπος του.

«Κι εσύ;» μου λέει. «Με τι ασχολείσαι;»

«Δουλεύω σε αρχιτεκτονικό γραφείο. Είμαι βοηθός, ακόμη. Βοηθάω στα σχέδια, πηγαίνω φακέλους στην πολεοδομία, τρέχω λίγο από εδώ κι από εκεί. Κάνω λίγο τη γραμματέα παύλα την αρχιτέκτονα, παύλα φτιάχνω καφέδες».

Γελάει.

«Είμαι σίγουρος πως υποβιβάζεις τον εαυτό σου. Κάνεις πολλά παραπάνω».

Η αλήθεια είναι ότι κάνω πολύ λιγότερα, σκέφτομαι, αλλά δεν το συνεχίζω.

Μέσα σε δέκα λεπτά έχω μάθει τα πάντα γι' αυτόν! Είναι τριάντα πέντε χρονών, του αρέσουν πολύ τα λεφτά, φαίνεται πολύ φιλόδοξος. Θέλει να αποκτήσει τα δικά του πλοία και μόλις αγόρασε την πρώτη του Porsche. Πρόλαβε κιόλας να μου πει πως είναι σε φάση που θέλει να σοβαρευτεί, γιατί βαρέθηκε τα από εδώ κι από εκεί.

Κάπου εδώ ξεκινάω τις ερωτήσεις, για να γελάσω.

«Και να σου πω, Δημήτρη», λέω με περισσό θάρρος τώρα που έχω πει και το δεύτερο κρασί μου. «Πώς και πήρες την απόφαση να σοβαρευτείς;»

«Ε, να, κοίτα να δεις, καλό είναι ένας άντρας να έχει εμπειρίες, αλλά μια μόνιμη γυναίκα δίπλα του ίσως καθορίζει και τη σταδιοδρομία του».

Μπράβο, λέω από μέσα μου, σοβαρή ατάκα! Μακάρι να την εννοεί, γιατί θα το χάψω έτσι κι αλλιώς.

«Και δεν μου λες, Δημήτρη! Μια που είσαι σε αυτή τη φάση. Παιδιά θέλεις να κάνεις;»

«Εννοείται ότι θέλω να κάνω! Δύο! Δύο αγόρια!»

Ετοιμόλογος. Όλο καλές απαντήσεις δίνει αυτός ο τύπος. Ή τα γενέθλιά μου με έχουν βαρέσει στο κεφάλι ή είμαι πάρα πολύ τυχερή σήμερα. Γνώρισα έναν άνθρωπο που δίνει καλές απαντήσεις, ακόμα κι αν δεν τις εννοεί.

«Και να σε ρωτήσω κάτι ακόμα. Τι σου αρέσει περισσότερο σε μια γυναίκα;»

«Μου αρέσει να έχει προσωπικότητα. Να είναι ειλικρινής και να έχει αξίες. Αυτά μου αρκούν».

«Δημήτρη, δεν έχω πει τόσο! Θέλεις να πεις και κάτι άλλο; Είμαι σίγουρη ότι αν έψαχνα τώρα λίγο τον λογαριασμό σου στο Facebook, θα έβλεπα ότι ακολουθείς μοντέλα με μακριά πόδια και με φωτογραφίες από Ντουμπάι και Παρίσι, να πίνουν σαμπάνιες!»

Γελάει.

«Δεν είναι ότι δεν μου αρέσουν τα μοντέλα. Ίσως και οι τραγουδίστριες, αλλά είμαι σε άλλη φάση πλέον. Δεν με ελκύει το εξωτερικό, με ελκύει το εσωτερικό».

Σκάω στα γέλια. Δεν μπορώ άλλο. Τα έχει έτοιμα. Τα έχει γράψει σε χαρτί! Δεν μπορεί να τα εννοεί αυτά!

«Δημήτρη, να σε ρωτήσω και κάτι τελευταίο; Υπάρχει κάτι στο οποίο έχεις πει αλήθεια; Ή είναι όλα ψέματα;»

Γελάω, γελάει κι αυτός.

«Είναι όλα ψέματα, μην ανησυχείς».

Πάλι καλή απάντηση έδωσε. Δεν ψαρώνει!

«Όχι, όχι, πλάκα κάνω. Είναι όλα αλήθεια. Δεν έχω λόγο να πω ψέματα».

Ναι, δεν έχει λόγο, απλώς όλοι οι άντρες πριν από το σεξ μόνο ψέματα λένε. Χτυπάει το τηλέφωνό μου.

«Έλα, Κορίνα, καλά που θα ήσουν εδώ σε σαράντα λεπτά! Έχει περάσει μιάμιση ώρα! [...] Συγγνώμη; Ναι, ναι, τα ξέρω τα συγγνώμη! Είσαι κοντά; Ναι. Κοίτα να δεις, εγώ πρέπει να φύγω. Έχω πει και τρία ποτά. Δεν είμαι πολύ καλά τώρα και θέλω να πάω να κοιμηθώ. Ναι, μη με βρίζεις! Εσύ άργησες τόση ώρα! Βρήκα εδώ έναν φίλο μου και τα λέμε. Μην απολογείσαι. Ξέρω ότι με αγαπάς πολύ. Λοιπόν, θα τα πούμε αύριο, θα φύγω τώρα».

Κλείνω το τηλέφωνο και κοιτάζω τον Δημήτρη.

«Θα πληρώσουμε; Πρέπει να φύγω».

«Έχω ήδη πληρώσει», μου λέει.

Δεν το πιστεύω, λέω από μέσα μου. Είναι πολύ καλός παίκτης!

«Θέλεις να σε πάω μέχρι το αυτοκίνητό σου;»

«Δεν οδηγώ», του λέω. «Έχω δίπλωμα, αλλά δεν έχω αυτοκίνητο».

«Να σε πάω μέχρι το σπίτι τότε;»

«Δεν μπαίνω σε ξένα αυτοκίνητα. Μόλις σε γνώρισα. Μπορεί να είσαι κανένας ψυχοπαθής δολοφόνος!»

«Εντάξει, καταλαβαίνω. Θέλεις να σε πάω τουλάχιστον μέχρι έξω; Ή θέλεις να βγεις και μόνη σου;»

Γελάω.

«Όχι, πάμε».

Περπατάμε αργά αργά, λέμε βλακείες, χαζογελάμε. Ξέρω πολύ καλά πού πάει όλο αυτό. Ή είμαι τόσο μόνη μου ή είναι τόσο ωραίος αυτός ο τύπος! Δεν πιστεύω πια σε αυτά τα πράγματα. Έχω ακούσει τόσο ψέμα στη ζωή μου. Αυτός είναι πολύ καλός για να είναι αληθινός.

«Λοιπόν, σε αφήνω τώρα. Θα πάρω ένα ταξί».

Σταματάει αμέσως ο ίδιος ένα ταξί. Ανοίγει την πόρτα (με έχει ήδη κερδίσει) και ετοιμάζεται να με χαιρετήσει.

«Σ' ευχαριστώ που μου έδωσες την ευκαιρία να σε γνωρίσω, αλήθεια. Ακόμα κι αν δεν σε ξαναδώ, να ξέρεις ότι πέρασα φανταστικά μαζί σου».

Σχεδόν κοκκινίζω. Έρχεται ένα καινούριο συναίσθημα μέσα μου. Δεν ξέρω τι είναι. Δεν ξέρω τις λέξεις. Δεν ξέρω πώς είναι να αισθάνεσαι κολακευμένη. Είναι συναίσθημα αυτό; Ελπίδα; Τι είναι πάλι τώρα αυτό; Άλλη μια σαλάτα από συναισθήματα. Είναι ευχάριστο, όμως. Κοιταζόμαστε για λίγο στα μάτια, μου λέει καληνύχτα και μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Μπαίνω μέσα, κλείνει την πόρτα και με κοιτάζει καθώς φεύγω.

Δεν μπορεί να είσαι τόσο κύριος! σκέφτομαι.

Ανυποψίαστη...

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα με ένα χαμόγελο. Είχα καιρό να αισθανθώ επιθυμητή, να με καλύψει ένα πέπλο ευγένειας. Είναι διαφορετικό κάποιος να με πολιορκεί σεξουαλικά, σαν άνθρωπος των σπηλαίων, και διαφορετικό να θέλει απλώς να με γνωρίσει, να με γνωρίσει πραγματικά, εμένα, την Ολίβια. Πήγα να του στείλω ένα μήνυμα πριν κοιμηθώ, ωστόσο κρατήθηκα και το έσβησα. Ήθελα να του πω ότι *Πέρασα πολύ όμορφα και σ' ευχαριστώ*, αλλά ακούστηκε κλισέ στο κεφάλι μου και δεν ήθελα να πάρει θάρρος. Γιατί όμως να μην πάρει θάρρος; Αν δεν δώσουμε θάρρος σε έναν ευγενή άνθρωπο που μας διεκδικεί, σε ποιον θα δώσουμε; Στον πρώην μου, ο οποίος ήθελε μόνο να κάνουμε σεξ και να του πληρώνω τα σουβλάκια; Στον άλλο πρώην, ο οποίος με κεράτωνε με την κάθε τελειωμένη πουτάνα;

Κοιμήθηκα πολύ γλυκά εκείνο το βράδυ... Το πρωί που ξύπνησα, μόλις άνοιξα τα μάτια μου, είδα ένα μήνυμα στο Facebook. Ήθελα να είναι ο Δημήτρης, όμως δεν ήταν... μια μικρή μελαγχολία με κυρίευσε. Σηκώθηκα, πήγα στη δουλειά. Μόλις μπήκα στο γραφείο, ο εργοδότης μου μου είπε πως λάμπω.

«Καλά, ευχαριστώ», του λέω, «αλλά είμαι σίγουρη πως το λες αυτό επειδή ξέχασες τα γενέθλιά μου χτες!»

Με τον εργοδότη μου έχουμε πολύ καλή σχέση. Είναι γύρω στα τριάντα, αυτοδημιούργητος και πολύ έξυπνος. Πάντα αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα ένα φλερτ, αλλά από τη διακριτικότητά του, πιστεύω, ποτέ δεν το εξέφρασε. Είμαι σίγουρη πως δεν θέλει να χαλάσει η επαγγελματική μας σχέση και να με κάνει να αισθανθώ άβολα. Ο Πέτρος είναι πολιτικός μηχανικός, και είναι αυτός που πριν από έξι μήνες μου έδωσε την ευκαιρία να ξεκινήσω χωρίς να έχω τίποτα στο βιογραφικό μου, πέρα από το πτυχίο μου. Το όνειρό μου είναι να χτίζω όμορφα σπίτια και έξω και μέσα. Ειδικά μέσα! Η διακόσμηση εσωτερικών χώρων είναι αυτό που μου κεντρίζει περισσότερο το ενδιαφέρον. Θα ήθελα να δημιουργήσω έναν χώρο τόσο ζεστό, όσο θα ήλπιζα να είναι και οι σχέσεις των ανθρώπων που μένουν σε αυτόν. Προς το παρόν, δεν έχω τη δυνατότητα να παρουσιάζω τα δικά μου σχέδια, όμως ο Πέτρος μου έχει υποσχεθεί πως μόλις αποκτήσω λίγη εμπειρία στις οικοδομές, θα γίνει κι αυτό. Είναι πολύ καλός και μου φέρεται πάντα με μια λεπτότητα, σαν να μη θέλει να με φέρει ποτέ σε δύσκολη θέση. Είναι κι εκείνος εσωστρεφής και μάλλον ντρέπεται να γνωριστούμε λίγο καλύτερα.

Όλη τη μέρα στη δουλειά δεν ήμουν πολύ συγκεντρωμένη. Μου έκανε εντύπωση που ο νους μου πήγαινε διαρκώς στον Δημήτρη και σκεφτόμουν ότι θα ήθελα να επικοινωνήσω μετά τη χθεσινή μας συνάντηση. Πήγα ξανά να του γράψω εγώ, να τον ευχαριστήσω για χθες, αλλά πάλι κρατήθηκα. Έφτασα σίτι το απόγευμα και άκουσα πάλι τη μητέρα μου να γκρινιάζει και να μου λέει ότι έχω ακατάστατο το δωμάτιό μου.

«Μα καλά, τι είμαι; Οχτώ χρονών; Δικό μου δωμάτιο είναι! Θα το έχω όσο ακατάστατο θέλω!»

Αυτή η ατάκα, από μόνη της, με κάνει να φαίνομαι σαν οχτάχρονο! Πρέπει να φύγω από εδώ μέσα οπωσδήποτε! Δεν

αντέχω άλλο! Ο χώρος μου είναι ακατάστατος, όπως ακριβώς είναι και η διάθεσή μου.

Κατά τις εννιά, χαλάρωνα χαζεύοντας μπάνια και ντουζιέρες στο ίντερνετ. Όταν είμαι στα κάτω μου ή πολύ στρεσαρισμένη, φαντάζομαι τον εαυτό μου να κάνω αφρόλουτρο σε μια μπανιέρα πολλών χιλιάδων ευρώ, βλέποντας από το παράθυρο τη θάλασσα. Όπως είχαν μισοκλείσει τα μάτια μου κι εγώ βυθίζομαι στις φούσκες του αφρού...

Γκλιν!

Μια ειδοποίηση με επανέφερε στην πραγματικότητα. Ο Δημήτρης! Πήγα να το ανοίξω αμέσως, αλλά κρατήθηκα μη φανεί ότι είμαι πάνω από το κινητό μου! Έχω πολύ πιο σοβαρές δουλειές! Έχω ενδιαφέροντα, μια γεμάτη κοινωνική ζωή, δεν μπαίνω στο Facebook συνέχεια. Αυτό κράτησε εννιά δευτερόλεπτα ακριβώς! Μετά το άνοιξα. Ατυπομονούσα να δω τι μου έγραφε.

«Ολίβια; Τι κάνεις;»

Χαμογέλασα.

«Είμαι πολύ καλά, σ' ευχαριστώ! Εσύ;»

«Καλά είμαι κι εγώ, ευχαριστώ που ρωτάς. Ήθελα να σε ρωτήσω αν θα ήθελες να κάνουμε κάτι σήμερα».

Καλά, αυτός νομίζει ότι δεν έχω δουλειές; Μου στέλνει μήνυμα στις εννιά το βράδυ και πιστεύει πως δεν έχω τίποτα να κάνω; Φυσικά και δεν έχω, αλλά από πού κι ως πού είναι τόσο σίγουρος; Του γράφω:

«Λυπάμαι, είμαι έξω σε μια επαγγελματική συνάντηση».

Του παίρνει λίγα δευτερόλεπτα, δεν απαντάει αμέσως, αλλά βλέπω ότι γράφει:

«Πολύ λυπάμαι, ήθελα να σε δω. Όλη τη μέρα είχαμε ένα θέμα με ένα καράβι και δεν ήθελα να σου μεταφέρω τη φόρτισή μου, επίσης δεν ήξερα αν θα ήμουν ελεύθερος το βράδυ. Θα ήθελες να κάνουμε κάτι αύριο τότε;»

Αύριο; Από πού κι ως πού; Θα του πω ότι όλη η εβδομάδα μου είναι κλεισμένη! Του απαντάω:

«Αύριο είναι μια χαρά».

Πολύ που δυσκολεύτηκα.

«Να έρθω να σε πάρω κατά τις εννιά;»

«Εννιά και μισή;»

Δεν θα γίνεται το δικό του!

«Έκλεισε. Στείλει μου τη διεύθυνσή σου και θα είμαι εκεί στις εννιάμισι!»

«Εντάξει, καλό βράδυ».

Η επόμενη μέρα ξεκίνησε με ένα τεράστιο χαμόγελο. Είχα κάτι να ανυπομονώ! Δεν περνούσε με τίποτα η ώρα... Από τις εφτά, που γύρισα στο σπίτι, προσπαθούσα να διαλέξω τι να φορέσω. Όχι γι' αυτόν φυσικά! Για μένα, γιατί μου αρέσει να είμαι ωραία. Άσε μας, βρε Ολίβια! Έχεις να βάλεις ωραίο φόρεμα εδώ και τρία χρόνια, σκέφτηκα. Άνοιξα την ντουλάπα μου και ως κλασική γυναίκα αποφάσισα ότι δεν έχω τίποτε απολύτως να φορέσω. Διάλεξα ένα φόρεμα που είχα αγοράσει έξι χρόνια πριν. Ευτυχώς, μου έμπαινε ακόμη.

Μέσα σε όλα τα άγχη, το καλό είναι ότι δεν τρώω και τόσο. Πάντα η μητέρα μου μου έλεγε: *Πρόσεξε το σώμα σου. Είναι μετρημένα τα χρόνια που περνάει η μοιρολόγια σου.* Στο τραπέζι, όποτε με έβλεπε να κοιτάζω και μόνο κάτι παχυντικό, μου έριχνε ένα άγριο βλέμμα, σαν να μου έλεγε: *Μην τολμήσεις!*

Το μαύρο φόρεμα, λοιπόν! Κάνει πολλή ζέστη σήμερα, μα δεν θέλω να είμαι προκλητική και να του μπουν ιδέες στο μυαλό. Είναι μακρύ και θα βάλω κι αυτές τις μαύρες γόβες. Θα κάνω ήπιο βάψιμο: λίγο ρουζ, άντε και λίγο κονσίλερ, άντε και λίγη λάμψη, άντε και την κρέμα που αφήνει χρυσόσκονη στο

δέρμα και το καλό μου άρωμα. Είκοσι δύο ευρώ έδωσα, κάπου πρέπει να το φορέσω!

Ωραία, λοιπόν, είμαι έτοιμη και η ώρα είναι οχτώ και δύο. Έχουμε μόνο άλλη μιáμιση ώρα. Τι θα κάνουμε τώρα; Δεν πρέπει να τσαλακωθεί το φόρεμα. Το βγάζω, το κρεμάω και κάθομαι στο κρεβάτι μου ακούνητη, μην τυχόν και χαλάσει όλο αυτό το αριστούργημα που έχω φτιάξει. Η ώρα περνάει βασανιστικά. Εννέα και τέταρτο μου έρχεται μήνυμα. Με πιάνει ένα άγχος ότι θα μου το ακυρώσει. Δεν ξέρω γιατί. Το ανοίγω και βλέπω:

«Είμαι από κάτω. Ήρθα νωρίτερα».

Δεν το πιστεύω! Τόσο κύριος πάλι! Τρέχω, βάζω φόρεμα και παπούτσια, παίρνω την τσάντα μου βιαστικά, κατεβαίνω κάτω, αλλά... ξανανεβαίνω πάνω. Κάτσε, Ολίβια! Επειδή ήρθε αυτός νωρίτερα, δεν θα κατέβεις κι εσύ πριν την ώρα σου! Του γράφω:

«Δεν είμαι έτοιμη ακόμη. Είπαμε και μισή. Σε δεκαπέντε λεπτά θα είμαι κάτω».

Έχω πειθαρχία τελικά! Κάτι πήρα και από τον πατέρα μου. Εννέα και είκοσι εννέα κατεβαίνω κάτω.

Βλέπω μια μαύρη Porsche και καταλαβαίνω ότι είναι αυτός. Κάνω όμως πως δεν είμαι σίγουρη και κοιτάζω για να βεβαιωθώ. Σαν χαζοβιόλα κι εγώ! Ανοίγω την πόρτα, μπαίνω μέσα:

«Καλησπέρα!»

Με πολύ ύφος! Λες και είχα ξαναμπεί σε Porsche. Εδώ φοβάμαι μην πατήσω κανένα κουμπάκι.

«Γεια σου, Ολίβια!» μου λέει και σκύβει να μου δώσει ένα φιλί στο μάγουλο.

Κάνω κι εγώ λίγα εκατοστά πιο κει, ίσα ίσα να νιώσει το αυτί μου. Σιγά μη με φιλήσει από τώρα! Χαμογελάει. Λες και διαβάζει τη σκέψη μου αυτός ο άνθρωπος! Ξεκινάει, πιάνουμε πολύ ωραία συζήτηση, έχει βάλει χαλαρωτική μουσική και πηγαίνουμε προς τη θάλασσα. Εγώ έχω αρχίσει και ανησυχώ:

«Πού πηγαίνουμε;»

«Κάπου ωραία!»

«Κάπου ωραία που θα ζήσω ή που θα με βρουν κομματάκια;»

«Κάπου ωραία που θα έχει κόσμο. Μην ανησυχείς».

Μετά από είκοσι πέντε λεπτά χαζοσυζήτησης, μπαίνουμε σε μια πύλη. Τον ρωτάει ένας κύριος:

«Παρακαλώ;»

«Πηγαίνουμε στο...»

Κάτι είπε, νομίζω ένα γιαπωνέζικο όνομα, αλλά δεν πολυκατάλαβα.

«Πού με πας;»

Γελάει.

«Σε ένα πολύ ωραίο εστιατόριο».

Λίγα μέτρα πιο κάτω είναι δύο παρκαδόροι, μας ανοίγουν τις πόρτες, περπατάμε και τον βλέπω να με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω.

«Είσαι πολύ όμορφη!»

«Σ' ευχαριστώ».

Προχωράμε και βλέπω έναν φανταστικό χώρο που δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έχει τόσα άτομα στην υποδοχή. Κάτι πολύ όμορφες κοπέλες τον κοιτάζουν –που να τους βγουν τα μάτια έξω και να τα πατήσω και να κάνουν σπλας–, μας υποδέχονται και μας ρωτάνε εάν έχουμε κάνει κράτηση:

«Βεβαίως, η κράτηση είναι στο όνομα Παρίδης».

Κατεβαίνουμε κάτι σκαλιά. Μας κοιτάζουν όλοι. Ντρέπομαι. Θέλω να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Γιατί μας κοιτάζουν όλοι; Οι άνθρωποι που δουλεύουν εδώ λένε κάτι στα γιαπωνέζικα, λες και μας καλωσορίζουν. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Έτσι γνέφω κι εγώ σαν να ξέρω τι μου γίνεται. Μέχρι να μας πάνε στο τραπέζι, έχω γίνει κατακόκκινη! Μου λέει:

«Τι έπαθες;»

«Τίποτα, τίποτα, κάνει πολλή ζέστη!»

Καθόμαστε σ' ένα τραπέζι για δύο στην άκρη και κοιτάζουμε τη θάλασσα. Είναι το πιο ωραίο μαγαζί που έχω πάει ποτέ στη ζωή μου! Μου λέει:

«Έχεις ξανάρθει εδώ; Δεν ήθελα να πάμε κάπου που να έχεις ξαναπάει. Το ρίσκαρα».

«Ε... όχι ακριβώς, κάπου εδώ δίπλα, αλλά όχι ακριβώς εδώ».

Τα μπερδεύω λίγο. Γελάει.

Έρχεται μια σερβιτόρα με ασιατικά χαρακτηριστικά και μας ρωτάει αν θέλουμε *still* ή *sparkling*. Με κοιτάζει.

«Sparkling, ε;»

«Εε, ό,τι θέλεις».

Της κάνει νόημα. Μετά έρχεται ένας άλλος κύριος.

«Θα πιείτε κάτι; Να σας βοηθήσω με τη λίστα;»

Κάτι μουρμουρίζουν. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Διαλέγουν ένα κρασί. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω ότι έχει ένα νούμερο στο πλάι, που δεν μπορώ να καταλάβω αν είναι κωδικός ή ο μισθός που παίρνω τον μήνα. Δεν αισθάνομαι και πολύ άνετα. Μου λέει:

«Θα παραγγείλω εγώ, μια που δεν έχεις ξανάρθει εδώ. Ξέρω τι θα σου αρέσει».

«Ναι, ναι, βεβαίως, να παραγγείλεις ό,τι θέλεις. Όμως δεν πεινάω και πάρα πολύ, μην πάρεις πολλά».

Με κοιτάζει συνεχώς με νόημα ενώ διαλέγει από τον κατάλογο.

Σε κάποια φάση αρχίζει να μου λέει για τη μέρα του, για το καράβι, για το άγχος που πέρασε... μέχρι που αρχίζω να βαριέμαι! Αναρωτιέμαι αν θα με ρωτήσει πώς ήταν η δική μου μέρα. Έρχονται τα πιάτα και τσιμπολογάω, αλλά δεν τρελαίνομαι με τις γεύσεις. Του λέω, προφανώς, ότι είναι όλα φανταστικά και πρωτόγνωρα, και για να αισθανθεί καλύτερα και γιατί πραγματικά είναι πρωτόγνωρα, φανταστικά όμως όχι!

Έρχεται ένας σερβιτόρος και, όπως μας σερβίρει το κρασί, του χύνεται λίγο έξω από το ποτήρι.

«Πρόσεχε!» λέει με πολύ αυστηρό τρόπο και βλέμμα ο Δημήτρης.

Δεν μου αρέσει αυτό που είδα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, γυρίζει το βλέμμα του πάλι σ' εμένα και χαμογελάει: «Αυτοί οι σερβιτόροι χρειάζονται λίγο τρίξιμο στα δόντια».

«Μπορεί κι αυτοί να είχαν μια δύσκολη μέρα. Δεν θέλει πολύ να χύσεις το κρασί! Μου έχει συμβεί χίλιες φορές στο σπίτι. Πόσο μάλλον πάνω από ένα τραπέζι, που πρέπει να είναι ακόμα πιο προσεκτικοί!»

«Καλά, καλά! Αυτοί είναι επαγγελματίες! Θα έπρεπε να τους έχει γίνει δεύτερη φύση. Πόσο δύσκολο μπορεί να είναι να σερβίρουν το κρασί μέσα στο ποτήρι;»

Αρχίζω να αισθάνομαι κάπως άβολα. Είναι η πρώτη φορά που βλέπω κάτι που δεν μου ταιριάζει καθόλου. Η ώρα κυλάει λίγο αμήχανα από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα. Με ρωτάει αν θέλω γλυκό και του απαντώ πως είμαι εντάξει και ότι δεν θέλω να ξενοχτήσω, γιατί έχω πρωινό ξύπνημα.

«Βεβαίως», μου λέει, «εννοείται».

Όταν έρχεται ο λογαριασμός, τον ανοίγει μπροστά μου και λέει με απαξιωτικό ύφος:

«Έχω κάνει νόημα για τον λογαριασμό πάνω από δεκαπέντε λεπτά».

«Ζητώ συγγνώμη, κύριε, ορίστε».

«Δεν με ενδιαφέρει η συγγνώμη. Όταν πληρώνω 500 ευρώ, περιμένω και ανάλογη εξυπηρέτηση».

«Έχετε δίκιο, λυπάμαι», λέει ο σερβιτόρος με ύφος που κρύβει ταραχή και μια καταπιεσμένη οργή στον τόνο της φωνής του.

«Δημήτρη, δεν χρειάζεται να τσαντίζεσαι», του λέω, έχοντας ήδη αρχίσει να θυμώνω.

Επίσης, δεν μου αρέσει καθόλου που ανέφερε το ποσό. Θέλει να αισθανθώ ακόμα πιο άβολα; Δεν τολμάω καν να κάνω κίνηση να του δώσω κάτι, αλλά η αξιοπρέπειά μου δεν το αντέχει.

«Δημήτρη, θέλω να μου πεις τι σου οφείλω. Απλώς δεν έχω τόσα χρήματα πάνω μου. Θα τα μαζέψω και θα σ' τα δώσω».

Γελάει.

«Δεν θέλω τίποτα, Ολίβια, εννοείται πως κερνάω εγώ».

«Όχι, δεν θέλω να κεράσεις εσύ. Θέλω να πληρώσω το μερίδιό μου. Μόνο που δεν είχα ιδέα πως θα ήταν τόσο ακριβά».

«Ολίβια».

Ακουμπάει το χέρι μου, το τραβάω δειλά και το ακουμπάει ξανά.

«Ολίβια, με συγχωρείς. Μερικές φορές γίνομαι λίγο απότομος. Οφείλεται στο ότι είχα μια πολύ πιεστική μέρα. Μη με παρεξηγείς».

Έγινε πολύ γλυκούλης και σαν να τον πίστεψα ή σαν να ήθελα να τον πιστέψω.

Είμαστε στο αμάξι. Η διαδρομή είναι πιο ευχάριστη. Έχει βάλει μουσική, δεν μιλάμε πολύ και έχω χαλαρώσει απ' το κρασί. Φτάνουμε σπίτι μου, παρκάρει απ' έξω και μου λέει:

«Σ' ευχαριστώ πολύ για σήμερα. Ήταν πολύ ωραία».

«Κι εγώ πέρασα όμορφα».

Με κοιτάζει στα μάτια και την ώρα που βάζω το χέρι μου στο χερούλι της πόρτας για να την ανοίξω, βάζει το χέρι του στον λαιμό μου. Πριν προλάβω να τον αποφύγω, νιώθω τα χείλη του πάνω μου και τη γλώσσα του μέσα στο στόμα μου. Τραβιέμαι.

«Δημήτρη, όχι. Ευχαριστώ. Δεν είμαι έτοιμη. Δεν ξέρω...»

Ανοίγω το χερούλι της πόρτας και ετοιμάζομαι να βγω από το αμάξι.

«Τι έπαθες;»

«Τίποτα, δεν φταις εσύ. Απλώς δεν το περίμενα».

Ανεβαίνω γρήγορα γρήγορα επάνω. Το σώμα μου αντέδρασε ακαριαία. Δεν ήθελα να με φιλήσει σε εκείνη τη φάση. Ήμουν χαλαρή και ήθελα να ανέβω σπίτι μου να κοιμηθώ.

Τρέχω στο δωμάτιό μου. Βγάζω το φόρεμα και πέφτω στο κρεβάτι βαμμένη. Ξέρω ότι δεν πρέπει να το κάνω αυτό, όμως δεν έχω το κουράγιο. Σαν να νιώθω κουρασμένη ψυχικά, όχι μόνο σωματικά. Έχω πει τρία ποτήρια, που ξέρω ότι είναι το όριο μου, αλλά νιώθω και κάτι άλλο, σαν να μου έχει ρουφήξει κάποιος την ενέργεια.

Χτυπάει το τηλέφωνό μου. Είναι ο Δημήτρης. Γεμάτος ενδιαφέρον, με ρωτάει:

«Έπαθες κάτι; Έκανα κάτι;»

«Όχι, δεν έκανες κάτι», απαντώ, «απλώς εγώ κουράστηκα, με χτύπησε το κρασί. Θα τα πούμε αύριο».

«Εντάξει, καλό βράδυ, καλή ξεκούραση».

«Σ' ευχαριστώ, επίσης!»

Αποκοιμήθηκα κατευθείαν.

Την επόμενη μέρα το πρωί ξύπνησα με ένα ελαφρύ χανγκόβερ. Πήγα κατευθείαν στη δουλειά και μου ήρθε μια πολύ καλή ιδέα. Σκέφτηκα ένα σπίτι με γήινα χρώματα, όπου το βράδυ, όταν θα περπατούσες, το κάθε σου βήμα θα ενεργοποιούσε ένα συγκεκριμένο φως σαν να σε υποβοηθούσε, σαν να καθοδηγούσε την πορεία σου. Χτύπησε το τηλέφωνο και μου διέκοψε τον ωραίο στοχασμό στα αρχιτεκτονικά μου σχέδια. Ήταν ο Δημήτρης.

«Ναι;»

«Καλημέρα, ήθελα να δω πώς είσαι από χθες».